

ת"פ 59364/12/16 - מדינת ישראל נגד פאוזי משהראוי, סעיד משהראוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 59364-12-16 מדינת ישראל נ' משהראוי ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
נטלי חגי

המאשימה

נגד

1. פאוזי משהראוי
2. סעיד משהראוי שניהם באמצעות עו"ד
קריטי

הנאשמים

גזר דין

כתב-האישום

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאותיהם בעובדות כתב אישום, שתוקן לאחר הליך גישור, בביצוע עבירה של **סחיטה בכוח** לפי סעיף 427 סיפא יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, נאשם 2 הוא הבעלים של בית העסק "השטיפה של בינו", אשר נמצא בצומת בית דגן (להלן: "בית העסק"), כאשר נאשם 1 עובד בבית העסק, אחמד משהראוי מנהל את העסק (להלן: "אחמד"), והשלושה הם אחים. ת'אר עואד עבד בעסק (להלן: "ת'אר"), וכך גם ו.ס., המתלונן, אשר הועסק בשטיפת רכבים.

ביום 19.12.16 בשעה 12:00 לערך, הגיע לבית העסק רכב מסוג ג'יפ שפרטיו ופרטי בעליו אינם ידועים (להלן: "הרכב"). המתלונן ועובד נוסף ניקו את הרכב, והמתלונן נטל מהרכב סכום כסף שאינו ידוע במדויק.

משהבחין הבעלים של הרכב כי נגנב כסף מרכבו, פנה לאחמד, אשר ביקש מהמתלונן להגיע למשרד

עמוד 1

בית העסק. לאחר שאחמד צפה בסרטוני האבטחה, וסבר כי המתלון גנב את הכסף מהרכב, פנה לנאשם 1 והשניים הורו למתלון להיכנס לחדר שנמצא ליד רחבת השטיפה (להלן: "החדר"). המתלון נכנס לחדר יחד עם נאשם 1, ואילו אחמד יצא וסגר את הדלת.

נאשם 1 פנה למתלון ואמר: "אתה יודע אני לא עובד בשטיפה, העבודה שלי היא לקחת כסף מאנשים שחייבים כסף", ומיד לאחר מכן הכה את המתלון באמצעות אגרוף בפנים. כתוצאה מכך נפל המתלון על המיטה שהייתה מונחת בחדר, ובעודו שכוב על המיטה, התקרב אליו נאשם 1, תפס בגרונו ביד אחת ובידו השנייה הכה אותו באמצעות אגרופים בראשו ובחזהו.

בשלב מסוים, נכנס אחמד לחדר ומספר דקות אחריו נכנס נאשם 2 לחדר. בסמוך לאחר מכן, יצא אחמד מהחדר וסגר את הדלת, בעוד הנאשמים והמתלון נמצאים בתוכו, אז הכה נאשם 2 את המתלון בכל חלקי גופו ובהמשך, דרש נאשם 2 מהמתלון כי יביא לו לאלתר סכום של 1,000 ₪ אשר לוה ממנו. משמסר המתלון כי אין בידו את הסכום האמור, אפשרו לו הנאשמים להתקשר לבנו, על מנת לבקש ממנו כי יגיע עם הכסף, והמתלון עשה כן.

לאחר מכן, הטיח נאשם 2 במתלון כי גנב מבעל הרכב 3,000 ₪, ולאור זאת דרש מהמתלון כי ישלם כפיצוי סך של 5,000 ₪, תוך שהוא מאיים עליו באומרו שאם לא יעשה כן, בעלי הרכב יחזרו מבאר שבע, ישימו אותו בתא המטען, יקחו אותו ואף אחד לא ימצא אותו יותר. בנוסף, נאשם 1 איים על המתלון, כי כל עוד לא ישלם את הכסף יישאר סגור בחדר.

בשעה 12:56 לערך, יצאו הנאשמים והמתלון מהחדר, והמתלון יצא לשירותים על מנת לשטוף את פניו, וכשחזר, הורו לו לשוב אל תוך החדר, והמתלון עשה כן.

בסמוך לאחר מכן, נכנסו הנאשמים לחדר וכעבור מספר רגעים, הגיע אחמד וסגר את הדלת.

בהמשך, ומששב המתלון והכחיש כי גנב כסף מהרכב, הכו הנאשמים פעם נוספת את המתלון באמצעות אגרופים בכל חלקי גופו. במקביל דרשו הנאשמים מהמתלון להתפשט וביצעו עליו חיפוש במטרה למצוא את הכסף שנגנב.

בשעה 13:38 לערך, הגיע בנו של המתלון לבית העסק, הנאשמים יצאו מהחדר, ושוחחו עימו. כעבור מספר דקות הובילו הנאשמים את בנו של המתלון לבית העסק, בעוד המתלון נותר בחדר יחד עם ת'אר. במקביל, בעודם במשרד בית העסק, שוחח נאשם 2 עם בנו של המתלון ואיים עליו כי אם לא ישלם 5,000 ₪, יעביר לבעלי הרכב את כתובתו של המתלון ואלו ימצאו אותו ויהרגו אותו. במעמד זה, העביר בנו של המתלון לנאשם 2 סך של 1,000 ₪, אותם היה חייב המתלון לנאשם 2 כהלוואה שלקח טרם האירועים וללא קשר אליהם.

בחלוף כ- 40 דקות לערך, חזרו הנאשמים יחד עם בנו של המתלון לחדר, והמתלון ובנו עזבו את בית העסק. בהמשך, בנו של המתלון, אשר היה אחוז אימה מפני הנאשמים, שב לבית העסק והעביר לנאשם 2 סך של 5000 ₪ נוספים במזומן.

כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמה למתלון חבלה בעין ימין, כאבים בצלעות וכאבים בברכיים בעת תנועה.

3. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה עונשית. הוסכם כי פקדון בסכום של 50,000 ₪ בתיק המעצר יועבר כפיצוי למתלון ולבנו, בחלוקה של 40,000 ₪ למתלון והיתרה לבנו.

תסקיר נפגע העבירה

4. מהתסקיר מיום 8.2.18 עולה, שהמתלון עבר טלטלה רגשית מהאירוע ועדיין מתמודד, לדבריו, עם ההשלכות של הפגיעות הפיזיות בו.

המתלון, כבן 43, יליד אוקראינה, אשר חווה קשיי קליטה לא פשוטים עם עלייתו ארצה לפני 16 שנים, מתגורר עם אשתו ובנו בן ה-14 ביישוב בצפון הארץ, אליו עברו בשאיפה להתרחק מהנאשמים ובשל הקושי הכלכלי אליו נקלע כתוצאה מהמעשים, כאשר ההתרחקות גבתה מחיר של ריחוק מבנם הבכור, בן ה-23, שהתחתן וממשיך להתגורר במרכז.

המתלון עובד במפעל פלסטיק ומתמודד עם החובות הכספיים שצבר בעקבות אי יכולתו לעבוד במשך מספר חודשים לאחר שהותקף.

להתרשמות עורכת התסקיר, המתלון מתקשה להתייחס למצבו הרגשי והמנטלי במהלך הפגיעה, התייחסותו להשלכות הפגיעה היתה עניינית ולאקונית והתרכזת בעיקר בהיבטים הכלכליים והפיזיים של הפגיעה. לקראת סיום השיחה, במבוכה רבה, שיתף והרחיב באשר לנזקים הרגשיים והחברתיים עמם מתמודד מאז האירוע, אשר נחווים על ידו כמאיימים על דימויו העצמי ועלולים לערער את מצבו הנפשי, באופן שיקשה עליו להמשיך ולתפקד.

שיתף, כי עבד בעסק של שטיפת רכבים שבו אירעה התקיפה במשך 4 חודשים וקיבל יחס של עובד מוערך מהממונים עליו. כאשר נאשם 1 הורה לו להיכנס לחדר, הרגיש רגוע, וציפה לשיחת בירור. המכות שהחל לקבל ממנו במפתיע היו בלתי צפויות עבורו והוא טען כי גנב את הכסף למימון סמים, בניסיון לעורר חמלה ולהפסיק את האלימות. בשל קשיי השפה לא הצליח להסביר את עצמו, דבר שהגביר את תחושת חוסר האונים שלו. מסר, כי עם הצטרפותו של נאשם 2 להכאתו, ראה בעיני הנאשמים זעם בלתי מרוסן, ולא ציפה מבעלי העסק לתגובות כה אלימות. המתלון תיאר ש"נקרע מבפנים", בין רצונו להגן על עצמו, שכן רואה עצמו כאדם חסון ובעל יכולת פיזית, לבין החרדה לאבד עשתונות ולפגוע בתוקפיו באופן שעלול להביא להסתבכותו בפלילים. על אף תחושת ההשפלה וחוסר האונים, שחוה כבלתי נסבלים, בחר לספוג את המכות ולא להגיב באלימות כדי להגן על עצמו.

בימים הראשונים לאחר התקיפה נותר מסוגר בביתו, ותיאר סבל קשה וכאבים עזים בכל גופו, נזקק לעזרה כדי לקום ממיטתו, ובחוויתו הפך "לנכה" ולנטל על משפחתו.

תיאר ניסיונות חוזרים ונשנים מצד המקורבים לנאשמים לגרום לו לבטל את התלונה, באופן שחש מאוים בתוך ביתו, מרוסק פיזית ונפשית ואחוז אימה מפני הנאשמים ומנקמתם האפשרית.

בהמשך, נסע בספונטניות להוריו באוקראינה, כמי שנס על נפשו, שהה שם כשלושה חודשים, החל להתאושש

בהדרגה מהפגיעה הטראומטית, ועבר טיפולי שיקום רפואיים שונים במימון הוריו.

במהלך שהייתו בחו"ל, אשתו ובנו הצעיר, שהיו בחרדה מפני הנאשמים, התמודדו עם קשיים כלכליים ועברו להתגורר באזור הצפון. מנוסתו הפתאומית והשלכות האירוע על משפחתו גרמו לריחוק בינו לבין אשתו, ועם שובו לישראל הם נפרדו למשך מספר חודשים. לפני כחצי שנה חידש את הקשר עם אשתו והם מתגוררים בצפון הארץ. על אף חזרתו לתפקוד תקין בתקופה האחרונה, ההתרשמות היא כי נזקי הפגיעה ממשיכים להשפיע עליו בתחומי חייו השונים.

במישור הבריאותי שיתף, כי הצליח להשתקם, עדיין סובל מכאבי ברכיים במצבים של מאמץ פיזי, אך נמנע מלפנות לגורמים רפואיים, שכן גם אם יזדקק לטיפול לא יוכל להתפנות לכך, מחשש לאבד את מקום עבודתו.

אחד הנזקים המרכזיים שנגרמו לו הוא הפגיעה בדימויו העצמי. תיאר את עצמו כמי שכל חייו ידע להגן על עצמו ולא נרתע גם במצבי סכנה ואיום. על כן, בחירתו שלא להגיב לתוקפיו מחשש להסתבכות בפלילים הותירה אותו בתחושות אשמה וכישלון. העובדה שחוה אלימות קשה ממעסיקו, אותו תפס כמי שתפקידו לשמור ולהגן עליו, פגעה בתחושת הסדר והביטחון והותירה אותו חשוף ופגיע. כיום נוהג בזהירות יתר ונמנע מכל מצב שיש בו פוטנציאל לקונפליקט מחשש שעלול להידרדר לכדי אלימות. על אף יכולתו להתפרנס היטב משטיפת רכבים, נמנע מאפשרות של עבודה בתחום זה, הימנעות המשקפת את עוצמת החרדה שחוה.

כן נפגע דימויו ההורי, כשהוא חש שאכזב את ילדיו אשר ראו אותו פצוע, חבול וחסר אונים. תחושה זו מלווה בחרדה לעתידם ולשלומם, במיוחד מול בנו הצעיר.

תחום נזק משמעותי הוא בקשר הזוגי. עזיבתו לאוקראינה בעקבות האירוע הובילה למשבר עמוק בזוגיות, שכן עזיבתו נחוותה על ידי בת זוגו כנטישה וגרמה למשבר באמון. כיום הם מנסים לשקם את הקשר הזוגי והמתלונן מונע על ידי חרדה ממשית לאבד את משפחתו, המהווה עבורו מקור תמיכה עיקרי ויחיד.

פגיעה נוספת היא בצמצום שחל במעגל החברתי שממילא היה מצומצם, כאשר התנהלותו של חברו לעבודה, ממנו ביקש עזרה במהלך האירוע, נחוותה כנטישה ובגידה.

לסיכום, ההתרשמות היא כי אירוע התקיפה גרם לערעור ולנזקים במערכות חייו השונות של המתלונן, ובהן מערכת היחסים הזוגית וקשריו החברתיים. חווית התבוסה והביזוי שעבר בעקבות מעשי הנאשמים פגעה קשות בתחושת הערך שלו ובדימויו הגברי. יתכן ותחושות החרדה המלוות אותו מאז האירוע, על אף האנרגיות הרבות שמשקיע במטרה לנהל אורח חיים תקין, ימשיכו ללוותו במשך תקופה ארוכה.

נבחנה עם המתלונן אפשרות של קבלת מענה טיפולי רגשי, אולם בשלב זה הוא לא הביע נכונות לכך. להתרשמות עורכת התסקיר, המתלונן זקוק לשיקום של אמונתו בכוחותיו, ועל כן, חשוב עבורו להמשיך ולהתמודד בכוחות עצמו ללא עזרת אחרים ובהם גורמי הטיפול.

לאור תמונת הנזקים שתוארה לעיל, בהם נזקים כלכליים, נפשיים ומערכתיים, ועל מנת לסייע למתלונן לקבל הכרה בפגיעה שגרמו לו הנאשמים, הומלץ שבין יתר רכיבי הענישה יוטל על הנאשמים פיצוי כספי משמעותי למתלונן.

ראיות התביעה לעונש

5. גיליון הרישום הפלילי של נאשם 1 (ת/1) מעלה, כי בעברו הרשעה אחת מבית-משפט השלום בתל-אביב משנת 2011, לאחר שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש, כליאת שווא והפרעה לשוטר, והוא נדון לעונש של מאסר על תנאי בן 4 חודשים ופיצוי למתלוננים בסך 6,250 ₪.

עיון בגזר הדין (ת/3) מעלה, כי הנאשם 1 היה מעורב באירוע דומה בנסיבותיו בשנת 2007 יחד עם אביו. על רקע מחלוקת כספית עם שני המתלוננים, כלאו אותם הנאשמים בבית העסק שלהם. אביו של נאשם 1 תקף את אחד המתלוננים באופן שהוציא את מכשיר הטלפון מידי ושר אותו. בהמשך, אפשרו להם הנאשמים לעזוב את בית העסק, אולם אז הכה נאשם 1 במכת אגרוף באוזנו של המתלונן וגרם לו חבלה של ממש.

גיליון הרישום הפלילי של נאשם 2 (ת/2) מעלה, כי לחובתו 6 הרשעות בעבירות רכוש ואליונות בין השנים 2003 - 2017, כאשר הרשעתו האחרונה היא בעבירה של תכנון ובניה.

בין השאר, בשנת 2012 הורשע בעבירות איומים, תקיפה סתם, גניבה והיזק לרכוש במזיד, כלפי ארבעה מתלוננים; בשנת 2008 הורשע בעבירות של תקיפת עובד ציבור, תקיפת שוטר והעלבת עובד ציבור והוא נדון לענישה מותנית וסנקציות כספיות; בשנת 2007 הורשע בבית-המשפט המחוזי בבאר-שבע בעבירות איומים ונדון למאסר של חצי שנה בעבודות שירות.

תסקירי שירות המבחן

6. מספר תסקירים הוגשו בעניינם של הנאשמים, מהם למדתי כי הנאשם 1 נשוי ואב לשני ילדים, השלים 12 שנות לימוד, עובד כנהג גרר עצמאי, וכידוע, בבעלות משפחתו מתחם המציע מגוון שירותים לרכב ובילויים משפחתיים, כששטתו היא הבעלים של בית העסק. כל אחיו ואביו עובדים במתחם, ביניהם קיים קשר קרוב. לקראת סוף 2017 היה משבר משפחתי בעקבות פטירת אחד מאחיו בגיל 34.

על-פי התסקיר הראשון מפברואר 2018, הנאשם 1 לקח אחריות על התנהגותו אלימה, אך הצדיק התנהגותו כלפי המתלונן על רקע פחד מהבעלים של הרכב, ולא גילה אמפתיה כלפי המתלונן. שירות המבחן העריך כי ביצע את העבירה על רקע מחויבותו למערכת משפחתית ודפוס התנהגות אימפולסיבי ואלים במצבים מורכבים כדרך להשגת מטרותיו, כשרמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה הוא בינונית.

הנאשם הסכים להשתלב בקבוצה טיפולית, אך להתרשמות שירות המבחן המוטיבציה היתה ברמה ההצהרתית בלבד, ועל כן בתחילה לא היתה המלצה טיפולית בעניינו.

הנאשם פנה ביוזמתו למרכז "התחלה חדשה" במרץ 2018, ודיווח לשירות המבחן על השינוי שחל בדפוסיו בעקבות הטיפול שעבר במרכז. הוא תיאר אימוץ של דרכי תקשורת מקדמות לפתרון קונפליקטים, הן בתחום עבודתו מול צרכנים ועובדים, הן בתחום המשפחה. עוד התייחס לפגיעה

במתלון תוך שהדגיש את הפגיעה הפיסית והרגשית בו ומסר, כי כיום היה פונה לגורמי אכיפת החוק לצורך פתרון הקונפליקט שהיה לו עם המתלון. ממידע שהתקבל ממרכז "התחלה חדשה" עלה, כי אכן הנאשם שיתף פעולה בתהליך טיפול מקיף ומשמעותי, ומבטא מוטיבציה כנה להמשך טיפול לו הוא זקוק.

לאור השינוי האמור והתרשמות שירות המבחן כי הטיפול במרכז אכן מיטיב עימו, המליץ השירות להעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך שנה לצורך מעקב אחר הטיפול במרכז "התחלה חדשה", פיצוי, ומאסר בדרך של עבודות שירות לתקופה לא ארוכה.

7. גם בעניינו של נאשם 2 הוגשו מספר תסקירים, מהם למדתי כי הוא האח המבוגר מבין שני הנאשמים, נשוי ואב לחמישה ילדים, עיוור מלידה בעינו השמאלית, ועובד כמנהל מכירות של העסק המשפחתי. הנאשם 2 השלים 12 שנות לימוד במסגרות פרטיות ודובר ארבע שפות.

על-פי התסקיר הראשון מפברואר 2018, הנאשם 2 התקשה לקבל מלוא האחריות על ביצוע העבירה או לבטא חרטה ואמפתיה כלפי המתלון. הוא תיאר התנהלות בעייתית של המתלון, אשר לדבריו נתפס מספר פעמים לפני כן גונב כספים, ולכן אף פוטר מעבודתו, כשבמקביל תיאר חשש לבני משפחתו מצידו של הבעלים של הרכב.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מדגיש את יכולותיו לתפקד באופן חיובי ומתקשה להתבונן לעומק בדפוסיו הבעייתיים והאלימים. אמנם, ברמה ההצהרתית הסכים לטיפול בשירות מהבחן, אך התקשה להגדיר מטרות או צרכים טיפוליים.

שירות המבחן העריך, כי קיים סיכון בינוני להישנות התנהגות אלימה על רקע מאפייני אישיותו ודפוסים שוליים ותוקפניים מופנמים, ונמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

הנאשם 2 גם הוא פנה למרכז "התחלה חדשה" בפברואר 2018, שולב בטיפול קבוצתי ופרטני, ובמפגשו האחרון עם שירות המבחן תיאר את השינוי שחל בו, הכיר לראשונה בדפוסיו האלימים והבעייתיים שהושרשו לאורך השנים וכן עושה מאמץ לרכוש דרכי התמודדות נורמטיביות במצבים מורכבים, במיוחד במקום העבודה.

מהמידע שהתקבל מהמרכז עלה, כי הנאשם 2 שולב בקבוצה טיפולית ייעודית בתחום האלימות, נתרם מהטיפול, והומלץ להמשיך אותו ולסיימו.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם 2 מצוי בתהליך הדרגתי של עריכת שינוי, ונראה כי חלה הגמשה בעמדותיו, שבעבר היו נוקשות. בחינה מחדש של הערכת הסיכון הביאה להערכה, כי חלה הפחתה מסוימת ברמת הסיכון להישנות עבירות אלימות באופן שמאפשר ליתן מעמד בכורה לפן השיקומי.

לפיכך, המלצת שירות המבחן היא להעמידו בצו מבחן למשך שנה ולהשית עליו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות לצד ענישה מותנית ופיצוי למתלון.

ראיות ההגנה לעונש

8. מטעם הנאשמים הוגשו מספר דו"חות ממרכז "התחלה חדשה" (נ/1 - נ/4), וכן נשמעה עדותה של דנה קייזר, קרימינולוגית יישומית, המנהלת המקצועית של המרכז. פרטי הדו"חות והתרשמויות המטפלים מהנאשמים הועברו לשירות המבחן ועיקרי התכנים הועלו בתסקירים.
9. במהלך חקירתה הנגדית של הגב' קייזר הבהירה, שמגמת השיפור והמוטיבציה לטיפול שהועלו בדו"חות, העדכניים לחודש אוקטובר 2018, ממשיכות.
- דיווחה, כי הנאשם 1 שולב בטיפול פרטני על-מנת שלא ישולב בקבוצה עם אחיו, מפנים טובות, מצליח להביא דוגמאות מחיי היומיום ולמצוא דרכים אלטרנטיביות לפתרון סכסוכים, אם כי עדיין זקוק להמשך טיפול למשך שנה עד להטמעת הנורמות הרצויות.
- לאחר אבחון הוחלט, כי נאשם 2 הוא זה שישולב בטיפול קבוצתי, ובדו"חות תיארה את תהליך שינוי הדפוסים בו הוא מצוי.
- הסבירה, כי הטיפול במרכז גם הוא טיפול סמכותי, בדומה לשירות המבחן, אלא שהמסגרת היא פרטית והצוות בה הוא מגוון.
- לגשתה, שני הנאשמים הם דוגמא לתהליך מרגש, שכן בחודשיים הראשונים היה צריך "לחזר" אחריהם, אך הם ניצלו את ההזדמנות שניתנה להם והגיעו להישגים טיפוליים מרשימים.

טיעוני הצדדים

10. ב"כ המאשימה ציינה, כי הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן שהינו פרי של הליך ישור בעבירת סחיטה בכוח, אך העובדות שגיבשו עבירות כליאת השווא, פציעה בנסיבות מחמירות ושיבוש בהליכי משפט, נותרו בגוף כתב-האישום. עתירת המאשימה היא למתחם שנע בין 24 - 48 חודשי מאסר, כאשר המתחם משקף את חומרת העבירה והפגיעה בערך המוגן.
- לגישת המדינה, בעת שקורבן מעז לפנות לרשויות החוק בבקשה לעזרה, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העבריין הספציפי אלא גם להעביר מסר והרתעה לכלל הציבור העבריין בעבירות מסוג זה.
- אשר לנסיבות ביצוע העבירה טענה, כי זו בוצעה לאחר תכנון מוקדם ובצוותא, מדובר באירוע מתמשך ורב שלבי, ובשום שלב הנאשמים לא התעשתו ולא הרפו מהמתלונן עד שהשיגו את מבוקשם. הנאשמים נקטו במתלונן באלימות קשה ובאכזריות. הנזק שנגרם מהעבירה משמעותי בהיבט הפיזי ולא פחות בהיבט הנפשי, כפי שעלה מתסקיר נפגע העבירה. הנאשמים ניצלו את מעמדם בעסק, כשהמתלונן הועסק על-ידם, והדבר מעצים את הנחיתות שלו מולם ואת החשש שלו להתלונן.
- נציגי המדינה לקחו בחשבון את העובדה שהנאשמים ביצעו את העבירה כתגובה לכך שהמתלונן נטל כסף מהרכב אותו ניקה, התחשבו בכך כגורם ממתן בקביעת המתחם, אך אין בכך כל הצדקה לברוטליות

ולהתמשכות האירוע.

אשר למיקום במתחם, ציינה ב"כ המאשימה שהנאשמים הודו לפני למעלה משנה וחצי, ועל-פי תסקירי המבחן הראשונים ראוי היה למקם את עונשם בחלק העליון של המתחם. לאחר שנשמעו דבריה של גב' קייזר והתקבלו חוות הדעת של "התחלה חדשה" טענה, כי יש בתהליך הטיפול שעברו כדי לבסס העמדת עונשם של הנאשמים קצת מעל לחלק התחתון של המתחם, אך לא לחרוג ממנו. אין המדובר בקטיעת תהליך טיפולי, שכן יש קבוצות טיפוליות גם בבית הסוהר, ובאופן זה תימדד המוטיבציה האמיתית של הנאשמים לשינוי.

הדגישה את עברו הפלילי של הנאשם 1, אשר ביצע עבירה דומה מאוד בנסיבותיה, ואת הרשעותיו המגוונות של הנאשם 2, כאשר איזון בין מכלול הנתונים לרבות חלקם באירוע מביא לעתירה עונשית זהה.

11. ב"כ הנאשמים טען, כי כנגד המתלונן לא הוגש כתב-אישום חרף העובדה שגנב כסף מהרכב, לא נגרם לו נזק רפואי, ובזמנו הנאשמים הגיבו באופן לא ראוי בטרם רכשו כלים טיפוליים להתמודדות בסיטואציה מעין זו. תפיסת העולם של הנאשמים הייתה שגויה, אך התוצאה אינה קשה; העבירה חמורה אך אין המדובר בתיק רגיל של סחיטה בכוח.

הנאשמים מנהלים עסק שמעסיק לפחות 60 - 70 עובדים, ונפתח עסק נוסף בחולון שמעסיק 120 עובדים.

הנאשמים היו עצורים במשך 6 חודשים, שוחררו במאי 2017, והיו עצורים באיזוק אלקטרוני עד ליום 7.9.17, ללא חלונות. בעודם עצורים באיזוק אלקטרוני נפטר אחיהם הצעיר כבן 33, אב ל-4 ילדים, ופרנסת משפחתו היא על כתפי הנאשמים, שכן האח עבד איתם בעסק.

הנאשמים הודו מיד וחסכו זמן שיפוטי יקר, כמו גם את עדותם של המתלונן ובנו.

ב"כ הנאשמים הפנה לדרך שעשו הנאשמים, כאשר בתחילה שירות המבחן לא קיבל אותם תחת חסותו. הנאשמים פנו ל"התחלה חדשה", אשר הביע סקפטיות לגבי הצלחתם, ולבסוף השירות מבקש שהפיקוח יהיה שלהם ולא של "התחלה חדשה", המלצה המעידה על כך שהשיקום הוא אמיתי.

בניגוד להסדר, התביעה ביקשה לקבל תסקיר קורבן עבירה, ממנו עולה שהדרך לפצות את המתלונן היא כספית, לא בטיפול. תסקיר נפגע העבירה איננו עדכני, ולא ניתן לדעת אם הוא מטופל ונגרם לו נזק.

ב"כ הנאשמים עתר למתחם ענישה שנע בין 6 חודשי מאסר בדרך של בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשמים חזר ופירט את נסיבותיהם האישיות והמשפחתיות של הנאשמים, אשר עלו בתסקירים ובדו"חות של "התחלה חדשה".

הנאשמים הסכימו להעביר למתלונן סכום של פיצוי מוחשי, מתוך הבנה שהם פעלו באופן שגוי.

בנסיבות תיק זה, כאשר תוצאות האירוע אינן חמורות, והוסכם על פיצוי גבוה למתלונן, כאשר הנאשמים היו עצורים זמן ממושך, עתר הוא לבדוק את התאמת הנאשמים לנשיאת עונשם בדרך של עבודות שירות.

12. שני הנאשמים ניצלו את זכותם למסור את דבריהם לבית-המשפט בהרחבה. התרשמתי משני אנשים מרשימים, חזקים ורהוטים.

נאשם 1 מסר כי: "פעם החשיבה שלי הייתה לפי מבנה הגוף שלי. אני יכול לפתור את זה בכוח, אלימות, בלהרתיע. היום הדרך שעברתי בה התחלתי לחשוב שזה עניין של גישה. מילה אחת יכולה לשנות הרבה. אני עובד בעסק ויש לנו כורסאות ישיבה, בכורסאות האלה יושבים אנשים שיושבים עם נעליים והייתי פעם יותר תוקפני עם הלקוחות והיום אני יותר מתון. זה משליך על החיים שלי בבית וגם על היחסים שלי עם הלקוחות. אני מבין שמילה אחת יכולה לשנות הרבה. הדרך הזו יותר טובה מדרך של כוח, הפחדה, הרתעה" (עמ' 38 לפרוטוקול).

להלן חלק מהדברים שמסר נאשם 2: "אני חिकיתי לרגע הזה שנתיים וחודשיים. אני האח הבכור במשפחה, בכור בין שבע אחים וחמש אחיות. אנחנו גרים ביפו, לא סביבה שכיף לגדל בה ילדים ובטח לא ארבע בנות, יש לי ארבע בנות ובן אחד. אבא שלי עשה הכל לחנך אותנו לצד הכי טוב שיכול להיות. אנחנו דוברים ארבע שפות. אבל הסביבה שגרנו בה גברה על החינוך ועל הלימודים מה שאבא שלי ניסה למנוע מאיתנו. הוא ניסה למנוע מאיתנו משהו שהוא בעצמו היה טבוע בו. המאצ'ואיות הזו, ההתנהגות והטיפול שלו, לא שהוא לקח אלה והתחיל להרביץ לאנשים, אלא סגנון הדיבור שלו זה מה שחונקנו עליו... חשבתי שהשתנינו בגלל המעצר שישבנו חצי שנה, שלא ראיתי את המשפחה וגם לא את פאוד. אני חשבתי שאם אשב חצי שנה אני אצא ואשתנה, אבל לא. לאחר התקופה שהשתחררתי ממעצר, אני יצאתי ועדיין הייתי בדעה שאנחנו לא אשמים. אני בדעה שכן אדם שגונב צריך לדבר, אין דבר כזה להתקשר למשטרה. גם אחרי שהשתחררתי זה לא משהו שחשבתי שצריך לשנות, ראיתי שכל המערכת אשמה. המערכת שהטילה עלינו מעצר, העובד והבן שלו שהתלוננו עלינו הם אשמים, הבדואים שדיברו איתנו הם אשמים. עד שהגענו לטיפול הזה. בטיפול של התחלה חדשה למדתי שיש שיטה אחרת, שלא הסכמתי איתה בכלל בהתחלה... היום הבעיות נפתרות הרבה יותר מהר בצורה שלא חשבתי שאפשר לפתור אותן בצורה כזו. מצאתי שעובדים שוב חזרו וגנבו לא רק מלקוחות, אלא גם מהעסק עצמו. הכרתי תהליך של שימוע שלא הכרתי אותו, לבוא ולשבת עם העובד ולראות במצלמות ולדבר עם המתלונן. אני מאוד נהנה מההליך הזה. עשינו עוול למתלונן, לעובד שלי...

אחרי תקופה ארוכה שהיינו 'כלואים' בסביבה שהיינו בה וכשיצאנו מזה אח שלי שהכי סמך עליי נפטר, בגלל התיק הזה. הוא נפטר בגלל שהוא לא האמין שיום אחד אני איעצר. האבסורד הוא שלפני הוא אמר לי שהוא רצה לקרוא לבן שלו על שמי ובסוף הצטרפתי לקרוא לבן שלי על שמו. אבקש את רחמי בית המשפט, כי הסביבה לא עזרה לנו" (עמ' 38-39 לפרוטוקול).

דין והכרעה

13. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

14. הערך החברתי המוגן עניינו הגנה על החברה והפרט מפני יישוב סכסוכים עסקיים באלימות ובבריונות, בהשפלתו של האדם, הכאתו ולעתים אף בשלילת חירותו. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, תופעה שפוגעת בסדר החברתי וחותרת תחת ערך היסוד

בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו (ראו, למשל, בע"פ 7358/12 **אחמד נגד מדינת ישראל** [20.2.13], פסקה 8, להלן: "**ע"פ אחמד**").

15. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין יאמר, כי נראה שאין מדובר באירוע שתוכנן באופן מוקדם מראש, אלא באירוע אלימות חמור מתמשך, אשר החל עם הגילוי שהמתלון גנב כסף מרכב של לקוח בית העסק. במקום לפתור את הסכסוך באופן ענייני, בחרו הנאשמים לנהוג כלפי המתלון באופן אלים ומשפיל, כשלא בחלו גם לערב את בנו.

הנאשם 1 הוא שיזם את הכנסתו של המתלון לחדר, והחל להכותו באמצעות אגרוף בפניו, המשיך להכות במתלון בעודו שכוב על מיטה, אז תפס אותו בגרונו ביד אחת ובידו השניה הכה אותו באגרופים בראשו ובחזהו.

בשלב מסוים נכנס גם נאשם 2 אל החדר, והכה את המתלון בכל חלקי גופו. נאשם 2 הוא שדרש מהמתלון שישב לו סכום של הלוואה, וכתוצאה מדרישה זו המתלון עירב את בנו באירוע. בהמשך, נאשם 2 הוא שהטיח במתלון כי גנב 3000 ₪, ודרש "פיצוי" בסך 5000 ₪, תוך איומים קשים שאם לא יעשה כן, בעלי הרכב יחזרו מבאר שבע, ישימו אותו בתא המטען, יקחו אותו ואף אחד לא ימצא אותו יותר. נאשם 1 איים על המתלון, כי כל עוד לא ישלם את הכסף יישאר סגור בחדר.

האירוע המשיך להתגלגל, המתלון שב והכחיש שגנב את הכסף, אז הכו אותו הנאשמים באמצעות אגרופים בכל חלקי גופו, כששיא ההשפלה בכך שדרשו ממנו להתפשט וערכו עליו חיפוש כדי למצוא את הכסף.

המתלון אולץ להישאר בחדר בעוד עובד של המקום שומר עליו בעת שבנו הגיע לבית העסק. נאשם 2 איים על בנו של הנאשם, אשר שילם במקום 1000 ₪ - חוב על הלוואה קודמת, ולאחר כ- 40 דקות עזב המתלון את המקום עם בנו. הבן, שהיה אחוז אימה, חזר לעסק כדי לשלם סכום של 5000 ₪ במזומן.

16. עיננו הרואות, אם כן, כי המדובר במסכת ממושכת של למעלה משעתיים, שכללה אלימות חוזרת, השפלה והטלת אימה על המתלון באמצעות איומים והכנסת בנו לאירוע. חומרה מיוחדת עולה מהעובדה, שהנאשמים היו המעסיקים של הנאשם, ומשאלו היו פני הדברים היה מצוי ממילא בעמדת נחיתות מולם, כאשר הדפוס האלים והמשפיל באירוע אך העצים את תחושת הפגיעות. מעשיהם של הנאשמים נעשו לעיתים יחדיו ולעיתים בנפרד, אך לגיטימי יש להתייחס למסכת במלואה ולא לאבחן בין השניים, כך ששניהם היו דומיננטיים באותה מידה באירוע.

17. במישור של הנזק שנגרם והיה עלול להיגרם יאמר, כי האירוע הסתיים בפציעות קלות יחסית של המתלון, אם כי הוא מסר שעד היום סובל לעיתים גם במישור הפיסי.

תסקיר נפגע העבירה מעלה התמודדות נפשית קשה מאוד לאחר האירוע, אשר הביאה את המתלון לעזוב את משפחתו באופן זמני לצרכי החלמתו, להתמודדות מורכבת בתחום התעסוקתי והכלכלי, ולנזק ממשי בתחום הזוגי, המשפחתי, הדימוי העצמי ותחושת הביטחון באופן כללי.

18. מדיניות הענישה העולה מפסיקת בית-המשפט העליון היא ברורה:

"העבירות שבהן הורשעו המערערים הן עבירות חמורות ביותר. הן חותרות תחת יסודות קיומה של חברה מתוקנת, שבה אדם צריך להיות סמוך ובטוח שיוכל לצאת את ביתו ולא להידרש ליישב סכסוכים עסקיים בתנאים של כליאה והשפלה. שיקול נוסף שיש להביאו בחשבון במסגרת ענישה בגין עבירות מסוג זה... הוא החשש של קורבנות לסחיטה מהגשת תלונות. כך, על הענישה בתחום זה לבטא לא רק את 'מידת הכיעור שבעבירה' ואת 'שאט הנפש שהיא מעוררת בלב השומע' אלא גם את החשיבות הנודעת לעידודם של קורבנות להעז ולבקש את הגנת החוק. במקרה דנן, ביצוע עבירות אף היה כרוך בפגיעה אישית במתלון, שחוזה אלימות וחרדה. עמידתו כנגד כמה שחברו נגדו מוסיפה לדברים משנה חומרה..." (ראו בע"פ אחמד, פסקה 8).

וכן:

"... בית משפט זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, תופעה שפוגעת בסדר החברתי וחותרת תחת ערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו... לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי ענישה משמעותית ומרתיעה שיש בה כדי להעביר מסר ברור של העדר סובלנות כלפי תופעות כאלה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים..." (ראו בע"פ 6560/15 סריס נגד מדינת ישראל [2.5.16], פסקה 10 - להלן: "ע"פ סריס").

19. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו ובנסיבות ביצוע העבירה, הכוללות: גניבת כסף על-ידי המתלון במקום העבודה, תגובת מעסיקיו באירוע ממושך הכולל את הכאתו של המתלון על ידי הנאשמים, בעוד המתלון סגור בחדר, תוך השמעת איומים קשים והפשטתו בכדי לערוך חיפוש על גופו, עירוב בנו של המתלון באירוע, אשר לבסוף מביא "שלל" של ₪ 6000 כתוצאה מחששו מהנאשמים והאימה שהטילו עליו.

20. עיניתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ אחמד: עניינו בשלושה אחים שחברו על מנת לגבות חוב שלטענתם המתלון חב לאחד מהם. המערערים הורשעו בבית-המשפט המחוזי על פי הודאותיהם בעבירות של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) סיפא לחוק העונשין וכליאת שווא. מערער 1 הורשע גם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ומערער 3 שחלקו באירוע היה מצומצם יותר, הורשע בעבירות של סיוע לסחיטה בכוח וסיוע לכליאת שווא.

מערער 1 הזמין אצל המתלון עבודות נגרות בביתו ובהמשך התגלעה ביניהם מחלוקת, כאשר מערער 1 סבר כי המתלון צריך להשיב לו כספים בסכום של כ-20,000 שקל. מערער 1 הגיע עם מערער 2, בסמוך לביתו של המתלון, הציעו לו להתלוות אליהם, לקחו אותו עמם לחלקת אדמה בבעלות משפחתם, ושם מערער 1 תקף את המתלון באמצעות אגרופן, כפת את ידיו באזיקים והכניס אותו לקונטיינר שנמצא במקום. השניים אמרו לו כי יישאר כלוא עד שישלם להם את חובו בכסף או בשווה כסף. כעבור זמן מה הגיע למקום גם המערער 3 שהצטרף אליהם ואמר אף הוא למתלון שעליו להביא כסף או להישאר כלוא. לאחר שהמתלון שב והבטיח כי ישלם את הסכום שנדרש ממנו, שוחרר.

על מערער 1 הוטל עונש של 22 חודשי מאסר בפועל, על המערער 2 הוטל עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, ועל מערער 3 הוטל עונש של 8 חודשי מאסר בפועל.

ערעור על חומרת העונשים נדחה, כבית-המשפט העליון הדגיש את חומרת העבירות החותרות תחת סדרי החברה.

ע"פ סריס: ענינו במערערים שהורשעו בבית-המשפט המחוזי לאחר שמיעת ראיות בעבירות של חטיפה לשם סחיטה, תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות, סחיטה באיומים וסחיטה בכוח, ומערער 1 הורשע בנוסף בעבירה של השמדת ראיה.

בין המערער 1 ואביו לבין המתלון קיים סכסוך על רקע חשדם כי המתלון היה מעורב בגניבת כבשים השייכים להם. המערערים נדברו ביניהם להתעמת עם המתלון ולחקור אותו אודות הידוע לו על הגניבה. המערער 2 פגש את המתלון וביקש להתלוות אליו ברכבו לסיור וזאת במסגרת עבודתו של המתלון, וזמן קצר לאחר מכן, נפגשו עם המערער 1 אשר היה עם אדם נוסף ברכב. המערער 1 הטיח במתלון כי הוא "גנב" ודרש ממנו להתלוות אליו. בתגובה, המתלון נמלט מהמקום בנהיגה מהירה, כשהמערער 2 יושב לצדו. המערער 1 דלק אחריהם וחסם את דרכו. המערער 1 יצא מרכבו כשהוא אוחז בידו אלה מעץ, ושרב באמצעותה את החלונות של הרכב בו נהג המתלון, כשהמערער 2 עזר למערער 1 להיכנס לרכב. המערער 1 איים על המתלון בהצמידו מברג לצווארו והמערער 2 איים על המתלון כי ימות אם לא יאמר מי אחראי לגניבה. המתלון נחבל בידו והחל לדמם, אך נסע לבית אבי המערערים לפי דרישתם, כאשר במהלך הנסיעה המערער 1 היכה אותו ומערער 2 המשיך לאיים על חייו. גם כשהגיעו ליעד, המשיכו "לחקור" אותו על הגניבה, המערער 1 היכה את המתלון, סטר בפניו, איים עליו יחד עם אביו כי יהרוג אותו, ולבסוף השמידו את חולצת המתלון שהוכתמה בדם.

בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 1 - 4 שנות מאסר בפועל. המערערים, שניהם ללא עבר פלילי, אשר ניהלו אורח חיים נורמטיבי, הציגו הסכם "סולחה" עם המתלונן, ושירות המבחן המליץ להטיל עליהם מאסר בדרך של עבודות שירות, נדונו ל - 18 חודשי מאסר בפועל (מערער 1) ו - 12 חודשי מאסר בפועל (מערער 2).

ערעור על חומרת העונש נדחה.

ע"פ 3013/11 **מטר נגד מדינת ישראל** [1.2.12] (הוגש על-ידי התביעה): המערערים, שלושה אחים, הורשעו במסגרת הסדר טיעון, לאחר שנשמעו רוב הראיות, בעבירות של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) לחוק העונשין וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. מערער 3 הורשע גם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

בין המערערים לבין המתלונן הייתה היכרות מוקדמת. מערער 3 הגיש תלונה במשטרה בגין פריצה למחסן שבבעלותו וגניבה של בשר וטרקטורון. המערערים חשדו כי המתלונן הוא האחראי לפריצה למחסן. כשבוע לאחר מכן, בשעת ערב, נסע המתלונן ברכבו, וכאשר עצר והתכונן לפנות עם רכבו, פרצו מערער 3 ומערער 2 לרכבו. מערער 3 שלף סכין, כיוון אותה לעברו של המתלונן והורה לו באיומים לנסוע לרפת סמוכה. המתלונן החל לנסוע, כאשר בסמוך להם נהג אח נוסף, מערער 1. בהמשך, ומשאזל הדלק ברכבו של המתלונן, דרשו ממנו המערערים כי יעבור לרכבו של מערער 1, ובמשך מספר שעות תקפו המערערים את המתלונן, איימו עליו, גידפו אותו וחבלו בגופו כשהוא כפות בידיו וברגליו. המערערים תחקרו את המתלונן ביחס לגניבה ולפריצה, והוא השיב כי הוא לא ביצע את המיוחס לו. בתגובה לכך, המערערים היכו אותו וקשרו את ידיו ורגליו. המערערים המשיכו במעשיהם זמן רב, עד אשר המתלונן לא יכל לשאת את הכאב. משסבר שהודייתו תגרום למערערים לרחם עליו, הודה המתלונן בביצוע הגניבה והפריצה. לבסוף, החליטו לשחרר את המתלונן מאחר וסברו שלא ביצע את הפריצה.

בית-המשפט הטיל על כל אחד מהמערערים עונש מאסר בפועל בן 40 חודשים. על מערער 2 הוטלו 5 חודשי מאסר נוספים בגין הפעלת מאסר על תנאי, מחציתו בחופף, ועל מערער 3 הוטלו 2 חודשי מאסר בפועל נוספים בגין העבירה הנוספת שביצע.

בית-המשפט העליון דחה את עתירת המערערים לחזור בהם מהודאותיהם ואת הערעורים על חומרת העונש, וציין:

"במעשיהם ועל רקע חשד שהתעורר בלבם, כי המתלונן גנב מהם, נטלו המערערים החוק לידיהם, חטפו את המתלונן והפעילו נגדו כוח פיזי במשך זמן, על לא עוול בכפו. המערערים ניצלו את חולשתו של המתלונן כדי לנסות ולחלץ ממנו 'הודאה' על אחריותו לפריצה. הם לא בחלו באמצעים כדי להשיג את מבוקשם. מעשיהם של המערערים חמורים ולא ניתן להסתפק בעונש של עבודות שירות, ואף לא בעונש קרוב לכך. העונש משקף את חומרת העבירה ואין מקום להתערב בו (פסקה 16).

ע"פ 9705/17 **בברשבילי נגד מדינת ישראל** [22.3.18] : מערער 2 הורשע על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסחיטה בכוח; מערער 1 הורשע בנוסף בעבירה של החזקת נשק. עסקינן באירוע

בו 5 נאשמים היו מעורבים בתקיפתם של שני עובדי קיוסק ושל אדם נוסף, לאחר שהשותפים בקיוסק חשדו כי הנפגעים גנבו סחורה מהקיוסק.

הנאשמים נקטו באלימות במטרה לסחוט את הנפגעים ודרשו מהם לשלם 450,000 ₪. אחד המערערים הזמין את אחד הנפגעים לקיוסק בטענת כזב, הובילו למחסן, שם תקף אותו יחד עם נאשמים נוספים, והורה לנפגע ליצור קשר עם נפגע נוסף על מנת לגרום לו להגיע למחסן, אז בוצעו בו מעשים דומים. לנפגעים נגרמו חבלות שונות.

על מערער 1, לחובתו עבר פלילי, אך לא נשא בעבר במאסר בפועל, הוטל עונש של 18 חודשי מאסר בפועל (כשצוין, כי העונש מצוי בתחתית המתחם); על מערער 2, בעל עבר פלילי אשר נשא במאסר בדרך של עבודות שירות, הוטל עונש מאסר בפועל בן 16 חודשים, חרף המלצת שירות המבחן לשלבו בטיפול קבוצתי ולהטיל עליו עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות.

לבסוף, בעקבות הערות בית-המשפט, המערערים חזרו בהם מהערעור על חומרת העונש.

21. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, חלקם בנסיבות חמורות יותר, ולאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 15 - 36 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבים נלווים.

22. ב"כ הנאשמים עתר לחריגה מהמתחם בשל שיקולי שיקום. מהתסקירים ומהמידע שהגיע ממרכז "התחלה חדשה" נראה, כי הנאשמים מצויים בעיצומו של שינוי. עם זאת, נוכח עברם הפלילי והדפוסים הכוחניים בצילם פעלו לאורך השנים, מדובר בשינוי ראשוני, כשאין מחלוקת שהם זקוקים עדיין לטיפול ממושך. שינוי זה הוא מבורך, אך אין בו כדי לבסס חריגה ממתחם העונש ההולם באופן אשר יאפשר נשיאת עונש המאסר בדרך של עבודות שירות.

23. אלמלא התהליך הטיפולי, ראוי היה להעמיד את עונשם של כל אחד מהנאשמים באמצע המתחם. יוזכר, כי לחובת הנאשמים עבר פלילי רלבנטי ומשמעותי (בין מבחינת "איכותית", בין מבחינת כמותית), כשהליכים פליליים קודמים בגין עבירות אלימות לא הרתיעו אותם מלחזור לסורם, תוך הסלמה בהתנהגותם. חרף האמור, עד לשלב מאוחר בהליך הנוכחי, לא לקחו אחריות על חלקם באירוע, הטילו אשמה על המתלונן, ולא הביעו כלפיו כל אמפתיה. הטיפול הפרטי הנוכחי הביא לשינוי מסוים בעמדותיהם, אך לא ניתן להתעלם מהעבר - לא מעמדות הנאשמים ולא ממעשיהם.

24. עם זאת, לזכותם של הנאשמים עומדת הודאתם בבית-המשפט, ולקיחת אחריות הבאה לידי ביטוי בפיצוי ממשי שיועבר למתלונן. כמו-כן, שליחתם אל מאחורי סורג ובריא תשליך על פרנסת המשפחות שלהם ועובדיהם, ויש להתחשב במשבר הטראגי שפקד אותם עם מות אחיהם לאחר ששוחררו ממעצר, במוטיבציה לטיפול, אשר כיום עושה רושם ככנה ואמיתית, ובתקופה שבה שהו במעצר בתנאי איזוק.

25. נסיבות אלו לקולה לצד תהליך השינוי בו הנאשמים מצויים מביא לכך, שחרף עברם הפלילי, ניתן יהיה להעמיד את עונשם ברף התחתון של המתחם שנקבע.

26. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, אני גוזרת את דינם של הנאשמים כדלקמן:

15 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרם: 19.12.16 - 18.5.17;

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעברו בתוך 3 שנים מיום השחרור עבירות אלימות מסוג פשע, או עבירות של סחיטה בכוח או באיומים לפי סעיפים 427 ו- 428 לחוק העונשין;

כפי שהוצג בהסדר, מורה על תשלום פיצוי על סך 40,000 ₪ למתלונן ו- 10,000 ₪ לבנו של המתלונן, על-פי הפרטים שתמסור ב"כ המאשימה לאלתר. הכסף יועבר לנפגעי העבירה מתוך הפיקדון המצוי בתיק המעצר הקשור.

הנאשמים יתייצבו לנשיאת מאסרם בבית סוהר הדרים, ביום 1.5.19 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותם תעודת זהות וגזר-דין זה.

על ב"כ הנאשמים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

יתרת הפיקדון בתיק המ"ת על סך 50000 ש"ח בנוסף לערבויות צד ג' שנחתמו בתיק המ"ת ישמשו מעתה כערובות על-מנת להבטיח את התייצבות הנאשמים למאסר ויוצא נגדם צו עיכוב יציאה מהארץ ככל שלא הוצא עד היום.

הנאשמים הצהירו בפניי שאין להם דרכונים.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב אדר ב' תשע"ט, 19 מרץ 2019, בנוכחות ב"כ הצדדים והנאשמים.